

РЕШЕНИЕ

№ 489

гр. София, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Десислава Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100513575 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 13.09.2021 г. постановено по гр. д. № 38442/2020 г. по описа на СРС, 45 състав, с което е признато за установено, че в отношенията между страните по предявените от „С.В.“ АД, ЕИК ***** срещу Й. С. Г., ЕГН ***** от гр. София, ул. „*****“, положителни установителни искиове с правно основание чл. 422 от ГПК, че Й. С. Г. дължи на „С.В.“ АД, сумата от **1237,71 лева**, представляваща главница за потребени ВиК услуги, за периода от м.10.2016 г. до 01.09.2019 г., за имот, находящ се в гр. София, ул. ***** кл. № 2800032731, ведно със законната лихва, считано от 09.10.2019 г. до окончателно изплащане на сумата, сумата от **295,03 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата, за периода от 04.10.2016 г. до 01.09.2019 г., като е отхвърлен иска за главница за сумата от 564,63 лева, разликата над признатата сума от 1237,71 лева до размера на пълно предявената сума от 1802,34 лева, за периода от 02.12.2014г. до м.09.2016 г. и иска за мораторна лихва, за сумата от 45,40 лева, разликата над призната сума от 295,03 лева до размера на пълно предявената сума от 340,43 лева.

С решението е осъден Й. С. Г. да заплати на „С.В.“ АД, сумата в размер на 66,42 лева, деловодни разноси в заповедното производство на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, както и сумата от 378,56 лева, деловодни разноси в исковото производство на основание чл. 78, ал.1 от ГПК. Със същото решение е осъдено „С.В.“ АД да заплати на АД Билева консулт, ЕИК 177427445 сумата в размер на 102,49 лева, деловодни разноси за адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, вр. чл. 38, ал.1,т.2 от ЗАдв. в заповедното производство, както и на адвокат Виктор С. сумата в размер на 108,18 лева, деловодни разноси за адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, вр. чл. 38, ал.1,т.2 от ЗАдв. в исковото производство.

В срока по чл. 259, ал . 1 ГПК е постъпила въззивната жалба от Й. Г. срещу първоинстанционното решение, в частта, с която исковите са уважени. Поддържа се, че обжалваното решение е неправилно. Твърди се, че неправилно от СРС е прието, че между страните съществува облигационно правоотношение, тъй като не е доказано, че ответникът

е собственик на имота, в който се твърди, че са използвани водоснабдителни услуги на претендираната стойност. На следващо място се поддържа, че по делото не е доказано при условията на пълно и главно доказване реалната доставка на услуги. Изтъква доводи, че не бил съставен и протокол за неосигурен достъп до имота както изискват ОУ на ищеца. Иска се отмяна на решението в обжалваната част. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца С.В. АД, с която заявяват, че въззивната жалба е неоснователна, а решението на СРС правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Първоинстанционното решение в отхвърлителната част на иска за главница за сумата от 564,63 лева, представляваща разликата над признатата сума от 1237,71 лева до размера на пълно предявената сума от 1802,34 лева, за периода от 02.12.2014г. до м.09.2016 г., както и в частта по иска за мораторна лихва, за сумата от 45,40 лева, представляваща разликата над признатата сума от 295,03 лева до размера на пълно предявената сума от 340,43 лева е влязло в сила, като необжалвано.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Обжалваното решение е валидно и допустимо. Настоящият състав намира, че при постановяването му не са нарушени императивни материалноправни норми, то е правилно и следва да бъде потвърдено, като въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния съд съгласно процесуалната възможност за това, изрично установена с разпоредбата на чл. 272 ГПК, а предвид разпоредбите на чл. 269, изр. 2 и чл. 272 ГПК намира жалбата за неоснователна и по следните съображения:

Предявени са за разглеждане иски с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 198о, ал. 1 ЗВ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД. В тежест на ищеца по иска за главница е да проведе пълно и главно доказване, че между страните е възникнало облигационно правоотношение по доставка на вода и отвеждане на отпадъчни води, както и че ищецът реално е доставил ВиК услуги на ответника в твърдяното количество, равняващо се на претендираната сума. По иска за лихва ищецът следва да докаже съществуването и размера на главния дълг, изпадането на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

Релевираното оплакване във въззивната жалба, че ответникът не бил собственик на процесния имот и нямал качеството на потребител на Ви К услуги, настоящият състав, след преценка на доказателствата по делото, намира за неоснователно, доколкото споделя изводът на СРС, че е доказано наличието на облигационно договорно правоотношение между страните за доставка на В и К услуги, респ. качеството "потребител" на В и К услуги на ответника. Съгласно § 1, т. 2, б. "а" и б. "б." от Допълнителната разпоредба на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги "потребители" по смисъла на закона са: юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги; юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти в етажната собственост. В този смисъл е уредено качеството на потребителите и от Общите условия на ответното дружество, като в тях е предвидено, че потребител може да бъде и наемател на имот, за който се предоставят В и К услуги. Същата дефиниция е дадена и в чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи /Наредбата/, според който абонати, съответни потребители на услуги В и К, са отделните собственици на имоти и лица, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилищни имоти.

В разглеждания случай, изводите на СРС относно собствеността върху процесния имот се основават на представената от ищеца справка от Агенция по вписванията, видно от която, ответникът през 2003 г. е придобил процесния имот, като няма последващи вписвания в регистъра за прехвърляне на правото на собственост или учредяване на право на ползване от Й. Г. в полза на друго лице. Нещо повече, съгласно отбелязване от 16.03.2006

г. е вписана договорна ипотека върху същия, а на 10.03.2016 г. е отбелязано подновяване на ипотеката, а съгласно 167, ал. 3 ЗЗД ипотеката се учредява единствено от собственик. Ответникът не е оспорил верността на вписаните в справката обстоятелства, като неговите възражения са във връзка с доказателствената □ стойност, която съдът не намира за оборена. Страната не е направила конкретни оспорвания и не е представила доказателства за оборване на отразените в същата обстоятелства, като съдът намира представената справка за достатъчно доказателство за принадлежността на правото на собственост. Този извод следва от нормативната уредба, съгласно чл. 8, ал. 1 ЗКИР имотният регистър е публичен. Вписаните в регистъра данни се отчитат от съда като достоверни, а съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № 2 от 21.04.2005 г. за воденето и съхраняването на имотния регистър, имотният регистър е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България, за тяхната индивидуализация, собствениците, носителите на други вещни права, ипотеки, възбрани и други права, предвидени в закон, а в, ал. 2 е уточнено, че имотният регистър показва състоянието на посочените в, ал. 1 обстоятелства след последното вписване и дава възможност да се проследят хронологично промените във вписаните обстоятелства, както и вписаните актове, а според чл. 5, ал. 1 от същата наредба, имотният регистър се води на хартия и на електронен носител. Освен това, по делото в разглеждания случай е приета и молба от 16.05.2019 г. от Й. Г. до „С.В.“ АД (неоспорена и неопровергана формална доказателствена сила по чл. 180 ГПК), с която оспорва размера на начислените от доставчика задължения, без да оспорва основанието на начисляването на сумите, ето защо същата следва да бъде ценена като извънсъдебно признание, че същият е в облигационни отношения със С.В. АД за процесния имот. Следователно от съвкупната преценка на събраните писмени доказателства, следва извода, че ответникът е потребител на водоснабдителни и канализационни услуги.

Спорен по делото е и въпросът дали ищецът е доставял услуги на ответника, обемът на доставените реално услуги, тяхната стойност за процесния период, който е преценен от СРС, като непогасен по давност и е предмет на въззивното обжалване. Количеството изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора се измерва чрез монтираните на всяка водопроводно отклонение водомери - чл. 32, ал. 1 от Наредба № 4/2004 г., а за сгради - етажна собственост - въз основа на измереното количество, отчетено по общия водомер на водопроводното отклонение за определен период от време, което се разпределя между отделните потребители въз основа на отчетите за същия период от време на всички индивидуални водомери след общия водомер, като първо се отчита общият водомер в присъствието на представител на потребителите, а след това се отчитат индивидуалните водомери - чл. 32, ал. 2 и 3 от Наредбата.

От приетата по делото СТЕ се установява, че ищецът е доставял ВиК услуги за процесния имот в исковия период. Количествата доставена и потребена вода за процесния период са формирани от отчетени месечни количества от налични в имота водомери и техния обем за процесния период е общо в размер на 831 куб.м. потребление за имота, и за общо потребление в размер на 41,403 кум. м. или общо в размера на 872,403 куб.м. при изслушването по реда на чл. 200 ГПК на вещото лице в съдебно заседание от 29.06.2021 г. се установява, че през процесния период е имало монтиран водомер в имота, т.е. правен е реален отчет. На страница 3 за целия процесен период е записан фабричният номер на водомера, а в следващата графа е записано предишно потребление, текущо потребление и консумация. Това са месечни данни за целия процесен период. Експертизата е приета по делото и не е оспорена от ответната страна, нито са ангажирани допълнителни доказателствени искания, които да опровергават установените от вещото лице стойности на реално потребление. Ето защо, настоящият състав приема, че районният съд правилно е кредитирал СТЕ, като компетентно дадена и отговаряща на поставените въпроси, следователно възражението в този смисъл е неоснователно. Предвид изложеното, настоящият състав споделя изводите на СРС, че е установена реалната доставка на В и К услуги от ищеца в имота на ответника през посочения период, съгласно заключението на експертизата.

Задълженията на ответника за заплащане на стойността на доставените Ви К услуги са възникнали като срочни - те са били дължими в 30-дневен срок след датата на фактуриране - чл. 31, ал. 2 от ОУ на водоснабдителното дружество от 2006 г., респ. чл. 33, ал. 2 от ОУ от 2016 г. Ето защо и първоинстанционното решение в обжалваната част по

акцесорния иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е правилно.

В обобщение, поради неоснователността на възраженията, изложени във въззивната жалба, и с оглед съвпадането на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на първоинстанционният съд следва да бъде потвърдено в обжалваната част, като правилно.

С оглед изхода на спора и неоснователността на въззивната жалба, право в негова полза да бъдат присъдени разноси има ищеца "С.В." АД в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 13.09.2021 г. постановено по гр. д. № 38442/2020 г. по описа на СРС, 45 състав, в обжалваната част.

ОСЪЖДА Й. С. Г., ЕГН ***** от гр. София, ул. „*****“ да заплати на „С.В.“ АД, ЕИК ***** сумата от 100 лева – разноси за въззивна инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване по арг. от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____